

Не вірили, сміялися, глумилися:
— Ото придумав: серед степу — гай!
А він мовчав. Саджав собі — і край.
І вирости дерева, вкоренилися.

Не вірили, сміялися, глумилися:
— Театри? Малоросам? Ну й дивак!
І смачно позіхали у кулак,
А потім дивувалися, дивилися.

Не вірили, сміялися, глумилися...
Тепер про них забуто назавжди.
А він вершив святі свої труди,
І ті труди в народі залишилися.

Лишилися, розквітнули, розвилися,
Як зелен-гай, звелися в небеса.
Подивися — і простір, і краса!
А от же, бач, не вірили, глумилися.

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.